

Diadalmaskodik az ítéleten...

Köszöntés: „Örüljenek és örvendezzenek benned mindazok, akik téged keresnek! Akik szabadításodra vágyódnak, hadd mondhassák mindig, hogy nagy az Úr! Elesett és szegény vagyok, de gondol rám az Úr! Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj (Zsolt 40,17-18)!” Ámen.

Gyülekező ének: 168. dicséret: „Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Úr...”

Fennálló ének: 431. dicséret: „Keresztelj és moss meg minket...”

Fő ének: 68. zsoltár: „Hogyha felindul az Isten...”

Előfohász: „Amikor Jézus meglátta a sokaságot, felment a hegyre, és miután leült, odamentek hozzá tanítványai. Ő pedig megszólalt, és így tanította őket: [...] Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent (Mt 5,1-2.8).” Ámen.

Lekció: Jakab apostol levele 2. rész 1-13. versei: *„Testvéreim, amikor a dicsőséges Urunkba, Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók. Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában, és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”, nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká? Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért? De ti megszégyenítettétek a szegényt. Vajon nem a gazdagok hatalmaskodnak-e rajtatok, nem ők hurcolnak-e titeket törvény elé? Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, amelyről titeket elneveztek? Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!”, helyesen cselekedtek. De ha személyválogatók vagytok, bűnt követtek el, és a törvény mint törvényszegőket marasztal el titeket. Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezik. Mert aki ezt mondta: „Ne paráználkodj!”, ezt is mondta: „Ne ölj!” Ha pedig nem paráználkods, de ölsz, megszegted a törvényt. Úgy beszéljete, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye ítél meg. Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”*

Előima: Irgalmas Istenünk, mennyei Édesatyánk! Megállunk most Előtted ezen a napon, és elcsendesedünk. Te látod a szívünket. Látod azt is, amit mások nem

látnak. Látod gondolatainkat, indulatainkat, előítéleteinket, félelmeinket és ítéleteinket. Látod, hogy hányszor nézünk az emberre úgy, ahogyan a világ néz rá. A ruháját látjuk. A vagyonát. A rangját. A múltját. A hibáit. A szagát. És közben nem látjuk benne azt, akit Te ismersz és akit Te teremtetél. Urunk, bocsásd meg, amikor személyválogatók vagyunk. Bocsásd meg, amikor valakit közelebb engedünk magunkhoz, mást pedig félreállítunk. Bocsásd meg, amikor kimondjuk magunkban: **ez igen, az nem**. Ez méltó rá, az nem. Ez közénk való, az nem. Urunk Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy Te nem így néztél ránk. Te nem a mi érdemeinket kerested. Nem azt nézted, hogy mit tudunk felmutatni Előtted. Hanem lehajoltál hozzánk. Eljöttél a jászolba. Eljöttél a szegénységbe. Eljöttél a nyomorúságba. Elmentél egészen a kereszting. Köszönjük, hogy Te irgalmasságot gyakoroltál rajtunk. Ezért kérünk most: **taníts bennünket irgalmasságra!** Taníts úgy nézni a másik emberre, ahogyan Te nézel rá. Taníts meglátni benne a felebarátot. Taníts meglátni benne a testvért. Add, hogy amikor megszólal bennünk az ítélet, megszólaljon bennünk a Te igéd is: **„Az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”** Szentlelked által készítsd fel szívünket Igéd befogadására. Ne engedd, hogy csak hallgatói legyünk annak, amit mondasz nekünk, hanem adj engedelmes szívet, amely kész megcselekedni is azt. Csendesítsd el bennünk mindazt, ami akadályoz abban, hogy Téged meghalljunk. És amikor ma majd elhangzik a Te Igéd, ne másnak szóljon. **Nekünk szóljon.** Testvéreimnek. Nekem. Szólj hozzánk, Urunk! Jézus Krisztusért kérünk. **Ámen.**

Igehirdetés előtti ének: 246. dicséret 4. verse: „Ó, Szentlélek, kérünk tégedet: ...”

Textus: Jakab apostol levele 2. rész 13. verse: *„Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot, az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”*

Az Úr napján összesereglett keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
„Testvéreim...” Ezzel a megszólítással kezdi Jakab apostol. Testvéreim. Ez legyen ma a kulcsszó. Mert Jakab nem idegeneknek ír. Nem olyanoknak, akiknek semmi közük egymáshoz. És ha testvérek vagyunk, akkor annak következménye van. A hit Krisztusban nem egyenlő azzal, amit az emberekről gondolunk vagy vélünk. Nem elég azt mondani: hiszek Krisztusban. Nem elég tudni róla. Nem elég róla beszélni. A Krisztusban való hitnek van látható következménye. **Hogyan nézek a másik emberre?** Hogyan bánok vele? Kit engedek közel magamhoz? Kit tartok értékesnek? És kit teszek félre? Jakab apostol a gyakorlat embere. Nem engedi,

hogya a hitünk csak a szavakban maradjon. Fel van adva a lecke. És jön a példa. Belép a gyülekezetbe egy ember. **Aranygyűrűs ember.** Szép ruhában van. Az aranygyűrű nem egyszerű ékszer. Pecsétgyűrű. Hivatalos visel. Felelős ember. Tekintélye van. **A valaki.** Ő valaki. Ez aztán igen! Van mit a tejbe aprítani. És mindenki látja. Mindenki tudja. Vele másképpen kell bánni. „Te ülj ide, erre a jó helyre!” És aztán belép egy másik ember. Szegény. Szegény ruhában. Piszkosan. Rongyosan. Mocskosan. Magán viseli a világ szörnyűségeinek a nyomát. És neki azt mondják: „Te állj oda!” „Te ülj ide, a lábamhoz!” És Jakab apostol megkérdezi: **„Nem lettetek-e részrehajlók önmagatok között?”** Nem az a baj, hogy észrevették, ki gazdag és ki szegény. Az a baj, hogy **ítéletet alkottak belőle.** Ránéztek. És már tudták, hogy kicsoda. Ez az előítélet. Az ember előítélete azt jelenti, hogy engedi magát befolyásolni attól, ami a szeme előtt van. Valakinek tiszteletet ad. Valakivel szemben pedig rövid ismeretség ellenére előítéletet támaszt. Még nem ismeri. De már eldöntötte. Még nem hallotta. De már tudja. Még nem beszélt vele. De már megvan róla a véleménye. **Mi az a mocskok?** És itt jön egy kérdés. **Mi az a mocskok, ami a hitünket beszennyezi?** Kontamináció. Szennyeződés. Valami tiszta érintkezik valamivel, és beszennyeződik. De mi szennyezi be a hitünket? **A másik ember piszkos ruhája?** Nem. Hanem az, amit mi gondolunk róla. Ő piszkos. Ő szagos. Ő veszélyes. Ő nem közénk való. Ővele vigyázni kell. Őt inkább oda. Őt inkább hátra. Őt inkább a sarokba. **Aki szagos, megy a sarokba.** Aki illatos, első helyet kapja. Aki szagos, veszélyes. Aki illatos, azzal csak kedvesen. Aki szagos, azzal vigyázni kell. Aki illatos, azzal lehet bizalmaskodni. **Mindez gyülekezeten belül?** Szétültetés. Elültetés. Elkülönülés. Szegregáció. Rezerváció. Lehet ilyen Krisztus gyülekezetében? Szegény és gazdag egy gyülekezetben? Egy padban? Egy asztalnál? Egy tálból cseresznyézhet? **Hogy néz az ki? Kinek van jelentősége?** Minek van olyan nagy jelentősége egy gyülekezetben? Kinek van olyan nagy jelentősége egy gyülekezetben? Ki az, akinek miattunk első hely jár? Ki az, aki miatt a másikat hátrébb tesszük? Ki a

fontosabb? Ki a nagyobb? Ki a „valaki”? És ki a „senki”? Jakab azt mondja: **Ne legyetek személyválogatók!** Mert Krisztusban nincs ilyen mérce. Mi sokszor úgy érkezünk Isten elé, mint akik valakik vagyunk. Van tudásunk. Van tapasztalatunk. Van szolgálatunk. Van múltunk. Van nevünk. Van tisztségünk. Van valamink. De Isten országába nem így lépünk be. **Gyermekeként.** Minden érdem nélkül. Függőségi viszonyban. Kegyelemből. Isten országába úgy lépünk be, mint jelentéktelenek. Zarándokok. Akik tudják, merre tartanak, de nem tudják, hogyan jutnak oda. Ezért nem állhatunk egymás fölött. Nem mondhatjuk: **Ez igen. Az nem.** Ez megérdemli. Az nem. Ennek itt a helye. Annak ott. És akkor Jakab felteszi a kérdést: **Melyik a királyi törvény?** „Ha ugyan betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint magadat, jól cselekesztek.” Melyik a királyi törvény? **„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”** (IIIMóz 19,18) Ez a törvény Isten országában is megállja a helyét. De rögtön jön a kérdés: **Kicsoda a felebarátom?** Aki olyan, mint én? Aki hozzám hasonló? Aki ugyanoda tartozik? Aki ugyanúgy gondolkodik? Aki kedves velem? Aki tud nekem adni valamit? Kicsoda a felebarát? **Ember – ember. Felebarát – felebarát.** Nincs kivétel. Jakab apostol pedig kimondja: **„Az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”** Az irgalmasság nagyobb. Az irgalmasság diadalmaskodik az ítéleten. És itt már Krisztushoz érkezünk. Mert ki az irgalom gyermeke? **Krisztus.** Ki az, aki nemcsak beszél az irgalmasságról? **Krisztus.** Szegényen születik. Jászolban fekszik. Barmok közt nyugszik. Szegényen. Nem aranygyűrűvel. Nem hivatalban. Nem palotában. Nem úgy jön, mint a „valaki”. **Szegényen diadalmaskodik.** Megfosztják ruhájától. Keresztet adnak a vállára. Egy szál deszkát. Egy gerendát. És cipeli. **Cipeli a világ bűnét.** A mi bűnünket. A mi ítélkezésünket. A mi előítéleteinket. A mi szeretetlenségünket. És nincs kivétel. **Ember – ember. Felebarát – felebarát.** Krisztus nem felülemelkedett az ember problémáján. **Meghalt.** Nem embertelen volt. Az ő keresztyénsége nem szócséplés volt. **Megérintette a leprást.** Megérintette azt, akit mások kerültek. A

vakot. A sántát. A halottat. Kézen fogta a beteget. Kiáltott a halottnak. Ébresztgette a gazdagot. Lelkére beszélt a farizeusoknak és a szadduceusoknak. Sírt Jeruzsálem felett. Megkönnyezte a betániaiakat. Megetetett négyezer embert. Majd ötezer embert. **Diadalmaskodott az emberen.** Nem úgy, hogy legyőzte. Hanem úgy, hogy **megmentette.** Nem bízta magát az emberre. Szerette az embert. Szerette a világot. De nem az ember volt az imádata tárgya. Az Atyát imádta. Az Atyához fordult. Az Atyára bízta magát. És közben az emberért élt. Az emberért halt meg Jézus azt mondja: „**Amit eggyel a legkisebb atyámfiái közül cselekedtetek, velem cselekedtéték meg.**” És itt van a kérdés. **Megcselekedted?** Jakab nem azt kérdezi: Mit gondoltál róla? Mit mondtál róla? Mit éreztél a társaságában? **Megcselekedted?** Ezért olyan kemény Jakab levele. Luther Márton szalmalevélnak nevezte. Elégetni való. De nézzük csak meg! Nem lehet, hogy éppen erre a „szalmalevéltre” van szükségünk? Mert ma is könnyű beszélni a hitről. Könnyű vallásosnak lenni. Könnyű tudni. Könnyű véleményt mondani. De Jakab apostol azt mondja: **Cselekedj! Tégy jó!** Ne csak mondd. **Tedd meg!** És hol kezdjük? **A gyülekezetben.** A közösségben. A nagy családban. Ott, ahol ismerjük egymást. Ott, ahol könnyű ítéletet alkotni. Ott, ahol már tudjuk: „Ő ilyen.” „Ő mindig ilyen volt.” „Őt ismerem.” „Tudom, mit akar.” „Tudom, milyen ember.” És Jakab apostol azt mondja: **Ne ítélj!** Ne állj egyik ember oldalára a másikkal szemben. Ne válogass. Ne méricskélj. Ne oszd fel a gyülekezetet fontosakra és kevésbé fontosakra. **Töltsd be a királyi törvényt:** „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” Úgy bocsáss meg, ahogy neked megbocsátottak. Úgy szeress, ahogy téged szeretett Krisztus. **Ne ítélj, hanem irgalmazz!** Szeretett Testvéreim! Lehet, hogy ma nem azt kellene megkérdeznünk: **Ki a gazdag?** És ki a szegény? Hanem: **Kit ültettem én a sarokba?** Kivel szemben vannak előítéleteim? Kire nézek úgy, hogy már előre eldöntöttem róla, milyen ember? Ki az, akinek nem adom meg azt a tiszteletet, amit magamnak természetesnek tartok? Ki az, akitől tartok? Ki az, akitől

undorodom? Kinek a „szagát” nem bírom? És ki az, akinek az „illata” miatt máris közelebb húzódok? **Ez az Ige nekünk szól.** Testvéreim! Nem másnak. **Nekünk. Krisztus diadalmaskodott az ítéleten** És mégis: ez az Ige nemcsak ítélet. **Evangelium is.** Mert miért tudunk irgalmazni? Azért, mert **nekünk irgalmaztak.** Miért tudunk megbocsátani? Azért, mert **nekünk sokat megbocsátottak.** Miért tudunk szeretni? Azért, mert **előbb szeretett minket.** Krisztus diadalmaskodott az ítéleten. A mi Diadalmas Urunk nem úgy győzött, ahogyan a világ győz. Nem felülről. Nem másokat lenyomva. Nem úgy, hogy ő maradjon az egyetlen „valaki”. Hanem lefelé jött. A jászolba. A szegénységbe. A nyomorúságba. A kereszting. És ott: **az irgalmasság diadalmaskodott az ítéleten.** Ezért, amikor egymásra nézünk, ne azt kérdezzük: „Mennyit ér ez az ember?” Hanem: „Hogyan néz rá Krisztus?” Amikor nehéz szeretni valakit, ne azt kérdezd: „Megérdemli-e?” Hanem: „Én megérdemeltem-e Krisztus irgalmát?” Amikor valakit elküldenél a sarokba, emlékezz: **Krisztus engem sem küldött el.** Amikor valakit kevesebbre tartasz, emlékezz: **Isten kegyelméből én sem vagyok több.** Amikor azt mondd: **Ez igen. Az nem.** Jakab apostol szava szóljon hozzád: „**Testvéreim...**” **Töltsétek be a királyi törvényt!** Szeresd felebarátodat, mint magadat. Ne ítélj. **Irgalmazz.** Ne csak lásd. **Tedd meg.** Ne csak beszélj róla. **Cselekedj.** Mert az irgalmasság nem azt jelenti, hogy nem látjuk a másik ember nyomorúságát. Hanem azt, hogy amikor meglátjuk: **nem fordulunk el.** És talán egyszerűen ennyi a kérdés: Amikor belép valaki közénk, kit látunk? Az aranygyűrűt? A ruhát? A szagot? A rangot? A pénzt? A múltat? A hibákat? Vagy meglátjuk végre: **az embert.** A felebarátot. A testvért. Azt, aki ugyanúgy kegyelemre szorul, mint én. Mert nincs kétféle ember Isten előtt. **Ember – ember. Felebarát – felebarát.** És nincs kétféle kereszt. Nincs kétféle kegyelem. Nincs kétféle Krisztus. Egy Krisztus van. Egy kereszt van. Egy kegyelem van. És egy Atya van. **Az irgalom Atyja.** A minden békesség Istene. Ő adta nekünk Fiát. Ő nem azt kérdezte, hogy megérdemeljük-e. **Irgalmazott.** Ezért mi is

irgalmazhatunk. És ha egy gyülekezet ezt megtanulja, akkor már nem számít, ki érkezik az ajtón. Aranygyűrűvel vagy rongyos ruhában. Illatosan vagy szagosan. Gazdagon vagy szegényen. Ismerten vagy ismeretlenül. Mert az ajtón belül már nem „valakik” és „senkik” vannak. Hanem: **Testvérek**. Egy Úr előtt. Egy kegyelemből. Egy asztalnál. Egy közösségben. És akkor valóban betöltjük a királyi törvényt: **„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”** Mert: **„Az irgalmasság diadalmaskodik az ítéleten.”** Ámen.

Utóima: Irgalomnak Atyja, minden békesség Istene! Hálát adunk Neked, hogy ma megszólítottál bennünket Igédde. Köszönjük, hogy megmutattad nekünk szívünk gondolatait. Megmutattad, hogyan nézünk egymásra, hogyan méricskélünk, hogyan ítélünk, hogyan válogatunk. Urunk, bocsásd meg, amikor azt gondoljuk: **ez igen, az nem**. Amikor valakit többre tartunk, másokat pedig félretolunk. Bocsásd meg, amikor nem az embert látjuk, hanem a ruháját, a vagyonát, a rangját, a múltját, a hibáit. Bocsásd meg, amikor valakit a szívünkben a sarokba ültetünk. És köszönjük Neked, hogy Te nem így néztél ránk. Amikor mi még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk. Nem kérdezte, hogy megérdemeljük-e. Nem válogatott közöttünk. **Irgalmazott**. Urunk Jézus Krisztus! Köszönjük Neked a jászolt és a keresztet. Köszönjük, hogy eljöttél hozzánk, lehajoltál hozzánk, magadra vetted bűneinket, és szeretetteddel győztél az ítélet fölött. **„Az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.”** Taníts bennünket erre az irgalmasságra! Hogy ne csak halljuk Igédet, hanem meg is cselekedjük. Hogy ne csak tudjuk, mit jelent szeretni, hanem szeressünk. Ne csak beszéljünk a megbocsátásról, hanem bocsássunk meg. Ne csak meglássuk a másik ember nyomorúságát, hanem forduljunk felé. Urunk, add, hogy a gyülekezetünk valóban testvérek közössége legyen. Ne legyen közöttünk „valaki” és „senki”. Ne legyen fontosabb és kevésbé fontos. Ne legyen első és utolsó ember. Hanem mindnyájan tudjuk: **Krisztus kegyelméből vagyunk itt**. Egy Úr előtt. Egy kegyelemből. Egy közösségben. **Testvérekként**. És amikor kilépünk innen, add, hogy magunkkal vigyünk Igédet. Mutasd meg, kit kell ma másképpen látnunk. Kit kell megkeresnünk. Kitől kell bocsánatot kérnünk. Kinek kell megbocsátanunk. Kinek kell irgalmasságot gyakorolnunk. Urunk, ne engeddd, hogy az Ige csak hallott szó maradjon bennünk. **Cselekedd meg velünk, hogy mi is megcselekedjük!** És amikor újra megkísért bennünket az ítélet, emlékeztess arra, hogy mi is irgalomból élünk. Te vagy az irgalom Atyja. Te vagy a minden békesség Istene. Tarts meg bennünket Krisztusban, és add, hogy életünkön meglátszódjon: **Hozzád tartozunk**. Jézus Krisztusért kérünk. **Ámen**.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „A jószágos Úr bocsássa meg ezt mindenkinek, aki kész volt arra, hogy az Úristenhez, ősei Istenéhez folyamodjék... (IIKrón 30,18b-19a).”

Áldás: „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal (IIKor 13,13)!” Ámen.

Záró ének: 395. dicséret: „Isten szívéen megpihenve...”